

DESIRE®

Kianna Alexanderová
Pro dobrou věc...

 HARLEQUIN®

KIANNA ALEXANDEROVÁ

PRO DOBROU VĚC...

PŘEKLAD

KVĚTA PALOVSKÁ

Milá čtenářko,

asi už jste se taky setkala s oním typem mužů, pro které je jejich práce vším a neváhají pro svou firmu, či postavení obětovat v podstatě cokoli. Na vztahy buď nemají vůbec čas, nebo si jimi nemíní komplikovat život a navazují jen povrchní krátkodobé známosti. Do této skupiny patří i hrdinové červnových povídek. A tak se Liam v romanci Svatbou to nekončí dokonce naoko zasnoubí i ožení, Miles v povídce Pro dobrou věc... je ochoten zatnout zuby a spolupracovat se zpěvačkou, která mu zvedá tlak, a do třetice Max, který je velký skeptik a na spřízněné duše nevěří, se rozhodne v romanci Soupeř, nebo milenec odhalit čachry dohazovačky... Vy už samozřejmě tušíte, že když padne kosa na kámen, tak sebevětší workoholik a skeptik stejně kouzlu lásky podlehne.

Přeju Vám ničím nerušené chvíle u knihy.

S láskou

Váš Harlequin

Kianna Alexanderová

PRO DOBROU VĚC...

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
What Happens After Hours

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2022

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřthová

© 2022 by Eboni Manning
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1442-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1443-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1444-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Černý vůz SUV Cambrie Hardingové pomalu projížděl širokou ulicí a jeho majitelka pozorovala z pohodlného zadního sedadla pouliční ruch, chráněná před zvědavými pohledy kolemjdoucích tmavými skly. Jezdit s řidičem a bodyguardem jí zpočátku připadalo zvláštní, ale léta v hudební branži ji mnohému naučila. Teď už moc dobře věděla, proč jsou taková opatření v zájmu bezpečného cestování nezbytná.

Stará atlantská čtvrť se od dob jejího mládí změnila, ale i tak ji dobře poznávala.

Vzdychla. *Vrátit se sem jinak než pracovně je příjemné.* Během uplynulého roku odehrála v téhle čtvrti tři koncerty, ale ani jednou si nenašla klidnou chvíli pro sebe.

Předchozích sedm měsíců neustále pracovala: rozhovory, natáčení, focení a obří turné od Maine po Los Angeles. Cítila se přišerně, únava je slabé slovo. Potřebovala si odpočinout.

Měsíc volna, abych znovu nabrala sílu a pobyla dostatečně dlouho s babičkou. „Brzy už budeme na místě, vid', Gregu?“

Její řidič a hlavní tělesný strážce se zasmál. „Jasně. Vždyť víš, jaký je v Atlantě provoz.“ Gregory Alford, rodák z Raleighu v Severní Karolíně a bývalý profesionální zápasník, nyní využíval svých mimořádných dovedností k tomu, aby ji chránil před příliš horlivými fanoušky.

V kapse džínů jí zazvonil telefon. Vzala ho. „Blaine Woodson! Tys o sobě nedal vědět už celou věčnost!“

„Protože vím, že máš nabitý program, Cambrio,“ odpověděl svým hlubokým, zvučným hlasem. „Kde teď jsi?“

„V Atlantě. Jedeme autem, je tu příšerný provoz.“

„Poslyš, můj bratr Miles pořádá dobročinnou akci pro mladé a uvítal by, kdybys byla její součástí.“

Cambria naklonila hlavu na stranu. „Dobře, ale proč mě neoslovil sám?“

„Požádal mě, ať ti zavolám, on tě zase tak dobře nezná.“ Na chvíli se odmlčel. „Víš, Miles je občas tak trochu... mrzout. Ale je vážně zažraný do své práce, snaží se udělat něco pro to, aby se černochům ve městě líp žilo. Ví, že tvoje pomoc je pro něj ohromně důležitá.“

Zhluboka se nadechla a zvažovala odpověď. „Teď mám volno. Ale v podstatě jsem pro. Pomůže to mladým lidem. Vyříd' mu, ať mi zavolá a domluvíme se.“

„Fajn. Díky, Cambrio. Jsi skvělá.“

„Co bych neudělala pro starého kámoše,“ prohodila a schválně zdůraznila slovo *starý*.

„Že jsi to ty, nechávám poznámku bez komentáře,“ odpověděl ve stejném duchu.

Ještě chvíli klábosili a pak hovor ukončili.

Po dalších dvaceti minutách vůz konečně zastavil před letitým, ale bytelným bungalovem. Greg jí pomohl vystoupit. Nadechla se chladného zářijového vzduchu a vyšla po schodech na dřevěnou verandu.

Dříve než Greg zaklepal, dveře se otevřely a objevil se usměvavý obličej. „No ne, moje nejmilejší neteř!“ Lisa Hardingová, Cambriina nejmladší teta a babiččina ošetřovatelka, byla jen o pět let starší než ona. Měla oblečené obyčejné černé tepláky a bílé tričko a kolem hlavy ovitý černobílý šátek. Zpod okrajů jí vyčnívaly světlé vlasy dlouhé po ramena.

Lisa otevřela dveře dokořán a oba rychle vešli.

Jakmile bezpečně stáli v předsíni, Cambria sňala sluneční brýle a zhluboka se nadechla ostré eukalyptové vůně. Máte zapnutý difuzér, že?“

Lisa přikývla. „Vždyť víš, že jakmile se ochladí, máma bez něj nedá ani ránu.“ Uchechtla se. „Od září do dubna běží nepřetržitě.“ Stiskla Gregovi paži. „Ráda tě vidím, Gregu. Díky, že na naši holčičku dáváš pozor.“

„Cambria je nejlepší šéfová, jakou si jen člověk může přát,“ usmál se Greg.

V obývacím pokoji se uvelebil na odřeném béžovém gauči jako vždy a obě ženy pokračovaly do zadní ložnice, kterou Lisa od základu proměnila a nyní tady trůnil šicí stroj a také televize a místnost sloužila jako netradiční obývací.

Pearl Radford Hardingová přestala šít a pohlédla jejich směrem. Seděla na starodávné židli za šicím stolkem a právě spojovala dva patchworkové čtverce. Nepatrně se usmála. „Holčičko! Tak jsi tady.“

Cambria přistoupila k babičce a objala ji kolem ramen. „Ahoj, babi. Jak se ti daří?“

„Teď když jsi tady, mnohem líp. Jaká byla cesta?“

„Letěla jsem soukromým letadlem, takže všechno šlo hladce, dokud jsme s Gregem neuvízli ve zdejším proslulém dopravním ruchu. Příkladně, že to je jediné v tomhle městě, po čem se mi nestýská!“

„Kdykoli zůstanu trčet v dopravní zácpě, sním o tom, kde všude bych mohla žít.“ Cambria se uvelebila v babiččině lenošce a s chvíli jen tak seděla a užívala si příjemný pocit. Je doma. Tenhle pokoj kdysi býval její, ale rozhodně neměla babičce za zlé, že ho teď obývá ona. Cambria vlastnila tři nemovitosti, jednu v Denveru, další tady v Atlantě a třetí na luxusním předměstí Las Vegas, daleko od sídla jejích rodičů v Renu.

Letmo si vzpomněla na otce a matku a jejich odmítavý, předpojatý přístup ke všemu, co kdy v životě

podnikla. Ta představa v ní vyvolávala hořkost a okamžitě ji zahnala.

Šicí stroj se znovu rozběhl. Lisa vyklouzla z pokoje a nechala Cambrii, ať si užije babiččiny společnosti. „No tak, babi, povídej, co se tady změnilo, zatímco jsem byla na turné.“

Stará paní posunovala látku pod jehlou drobnými, ale obratnými prsty a během řeči ani na okamžik nezvedla oči od práce. „Otec Yarborough odešel minulý měsíc do penze, takže máme nového pastora, jmenuje se Farmer. Je to pohledný mladý muž, má ženu a dítě, holčičku.“

Cambria pozorně poslouchala a babička ji zasypala nejnovějšími klevetami z kostela a čtenářského kroužku a přidala také drby o několika místních, se kterými vnučka chodila na střední. Cambria pozorně poslouchala. Když se babička zmínila o jejích dřívějších kamarádkách Eden a Ainsley, se kterými zpívala, vpadla jí do řeči. „Co se s nimi stalo, babi?“

„Říkala jsem, že se obě přivdaly do rodiny Woodsonových. Eden si vzala producenta, se kterým jsi spolupracovala, jak jen se jmenuje? Bart? Blake? Tak nějak.“

„Blaine,“ odpověděla Cambria se smíchem.

„No jo, to je on. Ainsley se provdala za toho druhého, který obchoduje s nahrávacím zařízením.“

„Gage.“ Na spolupráci se sourozenci Woodsonovými si dobře vzpomínala, třebaže od té doby uplynula spousta času.

„Jo, přesně tak. Poslyš, koncem roku pořádají gala večer na oslavu pětatřiceti let v branži. A ten třetí, nejmladší, odvádí pro místní záslužnou práci.“

Cambria si vzpomněla na předchozí telefonát a pokývala hlavou. „Ano, slyšela jsem.“

Miles Woodson seděl za stolem ve své kanceláři ve Studiu 404 Sound, mnul si bradu a znovu a znovu

četl čerstvou tištěnou zprávu o finančních výsledcích firmy. Bohužel, čísla zůstávala stejná.

Zisk za pronájem studia od srpna klesl o čtyři procenta. Zachmuřeně přemýšlel o nedávných nákladech za nové digitální audio pracoviště a také o výdajích na nové odhlučnění v obou nahrávacích kabinách. K tomu návrh na nové podlahy v kancelářích vedení firmy. A třebaže se mu nová béžová dlažba líbila, věděl, že jestli zisky brzy nevzrostou, bude potřeba trochu přitáhnout opasek.

Sáhl do zásuvky a našel pololetní výkaz o hospodaření s výsledky za období od ledna do června. Prostudoval ho a zjistil, že celková prognóza nicméně vypadá příznivě. Alespoň nějaká naděje!

Podepsal srpnovou zprávu, vstal a přistoupil k polici. Vzal pořadač s nápisem Nadace 404, vrátil se ke stolu a začal rychle obracet stránky.

Všiml si, že finanční dary nadaci klesly za uplynulá dvě čtvrtletí o dvaadvacet procent. Kromě toho, že měl na starosti ekonomickou stránku chodu rodinného nahrávacího studia, byl také prezidentem firemní dobročinné nadace. Ta vlastnila malou budovu vzdálenou dva bloky od kanceláří a studia. Tam spolu s několika dobrovolníky z řad zaměstnanců firmy a studentů nabízeli přednášky i zábavu pro místní mladé. K jeho oblíbeným programům patřily sebeobrana a meditace zaměřené na všímavost. Obojí učilo mladé lidi, jak řešit konflikty bez násilí a jak se bránit, pokud se člověk ocitne v pozici napadeného.

Jestli brzy neseženu další peníze, budu muset začít omezovat programy v centru. Takovým opatřením se chtěl za každou cenu vyhnout, a dokonce byl ochotný sáhnout i do vlastní kapsy. Doufejme, že tahle talentová soutěž bude mít senzační úspěch!

Odložil desky, zapnul notebook a vyhledal webové stránky místních novin. Upoutal ho článek o chudobě

tmavých obyvatel Atlanty. Pozorně četl text. Údaje nebyly nijak povzbudivé. Nezaměstnanost, nedostatečné využívání pracovní síly, hlad. Každodenní problém v těch městských čtvrtích, kde převládalo obyvatelstvo tmavé pleti. A zatímco takzvaná „městská asanace“ přinesla jistým lidem obrovské zisky, mnohé komunity barevných zůstávaly bez pomoci a zákonodárci pověření zastupováním jejich zájmů na ně zapomínali.

Miles zakroutil hlavou. *A právě proto to všechno dělám.*

Kliknul na bulvární zprávy a modlil se, aby nezahlédl zmínku o své rodině. Marně. Okamžitě mu padl do oka nadpis: „Studio 404 Sound: Obří skandál“.

Začal číst a už po prvních řádcích ho přepadl vztek.

„Známé místní nahrávací studio 404 Sound, jež patří vlivné rodině Woodsonových, zažívá v poslední době jednu nepříjemnost za druhou. Nejdříve se začalo mluvit o nemanželském dítěti patriarchy, pak došlo ve studiu k ostré rvačce dvou rapperů a teď to vypadá, že rodinný byznys možná není tak zářivě čistý, jak jsme si mysleli.“

Miles hlasitě vzdychl a zavřel článek. Krátký průzkum na internetu ukázal pět dalších podobných zpráv o jejich rodině, jedna se objevila v deníku *New York Post*.

Stačilo. Pro dnešek už bylo internetu dost.

Zaklapl notebook a odsunul ho. Vůbec si nepamatoval, že by Studio 404 někdy přitahovalo tak nepříjemnou pozornost. Jistě, dopustili se chyb, jako třeba nedávno, když se ztratilo nahrávací zařízení, ale tato zpráva se ještě nedostala na blogy... zatím. Do výročního galavečera rozhodně musí rodinnou pověst vylepšit, jen se obával, zda k tomu bude mít sílu.

Z úvah ho vyrušilo klepání na dveře. „Dále.“

Dveře se otevřely a vešel Blaine. „Dobré ráno.“

„Ahoj, Blaine. Co se děje?“

„Na to bych se měl zeptat spíš já tebe. Proč se tak mračíš? Vypadáš, jako bys jedl citrony.“

Miles vzdychl. „Celé dopoledne jsem strávil nad výkazy o studiu i nadaci. Řekl bych, že mě čeká pořádná dřina.“

„Nejsi na to sám, Milesi. Máš k ruce celou rodinu, ale zdá se mi, že na to občas zapomínáš.“ Blaine se usadil do černého koženého křesla pro hosty.

„Já vím, ale nemůžeš se mi divit. Když vezmu v úvahu, že zisky skomírají, finanční dary vážnou, a navíc se o nás šíří takové nehorázné nesmysly, moc důvodů k dobré náladě opravdu nemám.“

Blaine se uchechtl. „Nejspíš jsi četl ten článek.“

„Přesně tak.“

„Nedělej si starosti. Píší hlouposti o kdekod, je to jejich práce. A navíc přináším dobré zprávy.“

„Sem s nimi!“

„Dnes jsem mluvil s Cambriou. Ukázalo se, že má právě volno a je v Atlantě. Souhlasila, že si promluvíte o té talentové soutěži, které by mohla být součástí.“

„Vážně? A cos jí řekl?“

„Že jde o mladé lidi, to stačilo.“

Miles se pohodlně opřel. „Výborně, brácho! Kde se chce sejít?“

Blaine vytáhl telefon. „Přeпошу ti esemesku, kterou mi poslala. Je tam její adresa i termín schůzky.“

Bratrův mobil vzápětí zapípal. Miles pohlédl na displej. „Zítra v devět.“

„Prima. A upozornila mě, že má s sebou bodyguarda, takže až dorazíš na místo, můžeš očekávat, že tě prořacuje.“

„Cambria je celebrita, takže mi to dává smysl.“

Miles znovu otevřel notebook. „Díky, žes mi pomohl. Mladí u nás v centru si ji za porotkyni vybrali sami, budou nadšení!“

„A s nimi i všichni chlapi a hudební příznivci, až se roznese, že přijede,“ dodal Blaine se smíchem a zvedl se z křesla.

„Musím se vrátit k práci. Potřebuju vyřešit spoustu věcí a dnes mám v plánu odejít dřív, vezu Eden na těhotenskou prohlídku.“

Miles se usmál od ucha k uchu. „Pořád si tě nedokážu představit jako otce.“

„Nejsi sám, ale doufám, že všechno zvládnou. Nějak si zkrátka budu muset poradit. Tak zatím,“ rozloučil se Blaine a zamířil ke dveřím.

Miles vyhledal v počítači materiály o talentové show, trochu je přikrášlil a vytiskl spolu s informacemi o nadaci. Alespoň bude připravený, aby Cambriu seznámil se svým záměrem a cílem.

Výtěžek z téhle události zajistí teplé oblečení, jídlo a vánoční dárky pro chudé rodiny v celém regionu. On sám by Cambriu jako porotkyni nevolil, ale místní ji mají v oblibě a tato skutečnost se určitě promítne i do prodeje vstupenek.

Pokud jde o jeho práci pro nadaci a zlepšení života místních obyvatel tmavé pleti, udělá cokoli. Sám měl na rodinné Vánoce krásné vzpomínky a byl přesvědčený, že totéž si zaslouží všechny děti.

DRUHÁ KAPITOLA

Cambria si upravila pestrobarevný šátek uvázaný kolem krku, pevněji stiskla babiččinu paži a obě na jednu vešly do soukromé čekárny revmatologické kliniky, kam se Pearl vydala na lékařskou kontrolu. Personál byl laskavý a vzhledem k tomu, že šlo o známou zpěvačku, umožnil jim vstup zadním vchodem. Greg zaparkoval za budovou a čekal na ně, aby je po prohlídce odvezl zpátky domů.

„Děkuju, žes jela se mnou, holčičko.“ Pearl se svezla na jednu z čalouněných židlí.

Cambria se posadila vedle babičky. „Rádo se stalo, babi. Dlouho jsme se neviděly, a když už jsem ve městě, ráda bych s tebou strávila co nejvíc času.“ Kromě toho chtěla, aby si obětavá teta Lisa chvíli oddychla, ale o tom pomlčela.

Několik minut seděly a povídaly si a Cambria babičku upřeně pozorovala. Zdálo se jí, že od poslední návštěvy zeslábla a navíc je unavená, a dělala si o ni starosti. *Dnes si pozorně poslechnu, co říká doktor-ka.*

Vzápětí se otevřely dveře ordinace a sestra je pozvala dál.

„Zdravím vás, paní Hardingová, i vás, Cambrio,“ přivítala je lékařka Grace Sandersonová. „Jsem ráda, že jste přijela, dlouho jsme se neviděly.“

„Také vás ráda vidím. To víte, jsem v jednom kole, pořád na cestách,“ odpověděla Cambria.

„Má pravdu, paní doktorko,“ dodala babička tičným hlasem. „Tak jak dopadly moje testy?“

Lékařka pokývala hlavou. „Prohlédla jsem si výsledky z ultrazvuku. Bohužel, artritida v obou rukou se mírně zhoršila.“

Cambria zklamaně svařtila čelo. Babička ráda šila, a kdyby nemohla vyrábět svoje prošivané deky, přišla by o příjemnou a smysluplnou zálibu a její život by zevšedněl.

Pearl se zamračila. „Bála jsem se, že to řeknete. Cvičím podle vašich pokynů a při šití mám většinou na rukou ortézy.“

„Většinou?“ zeptala se lékařka se zdviženým obočím.

„Občas zapomenu,“ přiznala pacientka. „Promiňte.“

„Neomlouvejte se. Nikdo není dokonalý.“ Lékařka otevřela notebook a klikla na snímky z ultrazvukového vyšetření. „Tady můžete vidět poškozené oblasti,“ ukázala. „Jaký máte pocit v rukou?“

„Mám je strnulé a rozbolavělé, hlavně když je venku chladno.“

Doktorka pokývala hlavou. „Ano, to bývá obvyklé. Změny tlaku a teploty mají často vliv na klouby.“ Začala cosi psát. „Něco vám předepíšu. Mělo by vám to ulevit od ztuhlosti. Pak se rozhodneme, co dál.“

Babička znejistěla. „Prášky beru nerada, paní doktorko. Mají spoustu vedlejších účinků a člověk ani pořádně neví, co v nich je.“

„Chápu. Vyzkoušejte tyto přírodní doplňky stravy. Kurkuma, glukosamin, chondroitin. Uvidíte, jak se budete cítit. Jestli zaberou, nebudeme muset sahat po umělých lécích.“ Podala jí lístek.

Pearl si s úlevou oddychla. „Děkuji, trochu jste mě uklidnila.“

Rozloučily se a zanedlouho už seděly v Cambrii ně autě. Po krátké zastávce v lékárně je Greg odvezl zpátky k babiččinu bungalovu.

Cambria pomohla babičce po schodech na verandu a předala ji usměvavé Lise. „Teď mě čeká schůzka, babi, ale vrátím se co nejdříve.“

„Dobře, holčičko.“

Cestou k autu uvažovala, jestli péče o babičku někdy nelezla tetě tak trochu na nervy. Lise se blížila čtyřicítka a nikdy nevedla bohatý společenský život. *Než odjedu, v každém případě s ní na tohle téma zavedu řeč. Mám peníze a možnosti, jak jí trochu ulehčit, aby měla víc volna pro sebe, zaslouží si to.*

Až domů mlčela, zaujatá úvahami. Vlastnila střešní byt se samostatným vchodem v luxusní zástavbě a rychlý výtah ji vyvezl z parkoviště v suterénu rovnou ke dveřím.

Jakmile vešli, nechala Grega sedět za jeho stolkem v obýváku a zamířila do ložnice, aby se upravila. Miles Woodson měl přijet během hodiny. Odložila tmavé brýle na prádelník a pohlédla do zrcadla. Uvolnila šátek a lehce si načechrala vlnité vlasy. Na kontroly s babičkou jela běžně oblečená a neviděla důvod, proč by měla něco měnit.

Se šálkem kávy v ruce se v obýváku posadila na růžovou semišovou pohovku a vytáhla telefon. Uvědomila si, že o svém hostu ani o jeho dobročinnosti téměř nic neví, a tak zadala jeho jméno do vyhledávače, aby zjistila víc.

Za pár vteřin už projížděla záplavou zpráv. U první fotografie se zastavila. *Vypadá vážně dobře... Musím se soustředit, abych na něho jen necivěla a vnímala i to, co říká.* Zakroutila hlavou nad svou pošetilostí a dál projížděla odkazy, aby o jeho dobrých skutcích zjistila co nejvíc.

Když se ozvalo klepání na dveře, právě četla

působivý přehled jeho veřejně prospěšné činnosti. Kývla na Grega, aby otevřel.

Vešel Miles v bezvadně padnoucím obleku a kožených polobotkách, opálený, hladce oholený a pečlivě upravený. Nejvíc ji ale okouzly jeho neposedné oříškově hnědé oči.

Přistoupil k ní a vlídně se usmál. „Děkuji, že jste souhlasila se schůzkou, slečno Hardingová.“

Oplatila mu úsměv. „Rádo se stalo. A můžete mi tykat.“

„Dobře, Cambrio. Takže začneme?“

Přeměřil si ji pohledem od hlavy k patám. Měla oblečené úzké černé kožené kalhoty, červené tričko s tenkými rukávy, pod kterými prosvítaly kěrky a na nohou černé motorkářské boty. Kolem hlavy záplavu tmavých vlnitých vlasů.

Začala mluvit a Miles užasle pozoroval její ústa. Slova jí klouzala z lesklých třešňově rudých rtů jako med. Přesto nic neslyšel.

„Slyšel jsi mě Milesi?“

„Promiň, můžeš to zopakovat?“

„Říkala jsem, že jsem nahlédla do tvé činnosti a ohromilo mě, co všechno jsi v zájmu charity vykonal. Rozhodně mě zajímá, jak ti mohu pomoci.“

„Výborně. Můžeme si někde promluvit?“

Ukázala vedle sebe na gauč. „Posaď se. Nebavíme se o smlouvách, takže takhle to bude úplně v pořádku.“

„Já jen...“ znejistěl. „Nerad bych, aby to vypadalo trapně...“

„Jen klid, kámo. Já budu celou dobu tady.“

Otočil se a pohlédl do očí statnému zarostlému muži, který ho předtím vpustil do bytu. *Určitě její bodyguard. Ale proč jen mi připadá tak povědomý?* Nechtěl na obra zírat příliš dlouho, a tak obrátil hlavu zpátky a přistoupil ke gauči.

Posunula se doprava a složila nohy pod sebe. „Blaine mi řekl, že chystáš důležitou událost a potřebuješ moji pomoc.“

„Přesně tak. Moje rodina provozuje komunitní centrum ve Westhavenu. Já kromě postu finančního ředitele ve Studiu 404 Sound vedu i centrum a řídím několik programů. Zaměřuju se hlavně na mladé a zlepšení kvality jejich života.“

Přikývla. „Mám dojem, že děláš záslužnou činnost. Vždy je dobré, když mladí mají bezpečné místo, kam mohou zajít. Nedostanou se pak do zbytečných potíží.“

„Přesně tak. Můj neoblíbenější program se týká bdělé pozornosti, řešení konfliktů a sebeobran.“

„Pověz mi, jak takový program probíhá.“

Zhluboka se nadechl a ucítil jemný závan jejího drahého parfému. „Mým hlavním cílem je naučit mladé, aby se naučili žít v přítomném okamžiku, přestali se bát o svoji pověst a o to, co si kdo pomyslí a rozhodovali se smysluplně a s rozumem, i když jsou otrávení a naštvaní.“

„Výborně. Tohle všechno se jim báječně hodí.“

„Určitě. Víím, co se v místní komunitě barevných děje. Samé rvačky, problémy, šikana. Mnozí žijí v rozvrácených rodinách... Občas jde jen o drobné potyčky, ale jindy se situace vyhroťe a někdo skončí v nemocnici... nebo ještě hůř.“ Zakroutil hlavou. „Chtěl jsem s tím něco udělat. Víím, že moje kurzy nespasí všechno, ale je to začátek.“

S úsměvem přikývla. „Rozumím. A líbí se mi, co děláš. Spousta lidí vidí, co se děje, a nic neřeší, jen si stěžují. Takže tvoje snažení oceňuju. Jak ti tedy mohu pomoci?“

Rozzářil se. „Pořádám talentovou soutěž, bude to benefiční akce. Z výtěžku pořídíme jídlo, teplé oblečení a vánoční dárky pro potřebné.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pro dobrou věc....

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.